

ANA BLANDIANA
**Întoarcerea
lui
ARPAGIC**

Ilustrații
de LIVIA COLOJI

Cuprins

Întâmplări din grădina mea / 5

De-aș avea timp / 6
Oare cum or fi florile? / 7
Cine poate ști / 8
Într-o zi pe când lucram / 9
Face oricine ce vrea / 10
O furnică poetă / 11
Fapt divers / 12
Subchiriașii / 14
La Paris / 15
Semințe / 16
Un secret / 17
O vizită / 18
Aprobarea / 19
Jocuri / 20
Minunea / 21
Concursul de zbor / 22
Tare sunt ocupată / 24
Biografia verii / 26
Joc / 27
Sfârșitul verii / 28

Alte întâmplări din grădina mea / 29

Secția de telegrafie /	30
Motoșel și Botoșel /	31
Secretul /	32
Congres /	34
Scrisoare /	35
Exploatarea lui Arpagic /	36
Vișinul leneș /	38
Examenul de logică /	40
Varza misterioasă /	41
În bibliotecă /	42
Greierile și furnica /	45
Vorbăreața /	46
Nenorocirea /	48
Planul /	50

Întâmplări de pe strada mea / 53

O stradă cu sentimente /	54
Ce este și ce face un maidanez? /	57
Ce este și ce face o maidaneză? /	60
O vedetă de pe strada mea /	62
Un spectacol aeronautic /	65
Fluturile în oglindă /	68
Precizarea cu ciocănitorea /	70
Orchestra din cadă /	73
Un muzeu de borangic /	74

Cartea Albă a lui Arpagic (file de dosar) / 77

Prefață /	78
Informare /	80
Reclamație /	80
În atenția Tovarășului Cotoi /	81
Plângere /	82
Precizare /	82
Stimată Doamnă Motăniță /	83
Ordin de zi /	84
Notă asupra ediției /	85

LBRIS

We know
books

Întâmplări din grădina mea

De-aş avea timp

De-aş avea timp să vă povestesc pe îndelete
Tot ce se întâmplă la mine-n grădină
Cât e ziua de mare,
V-aş scrie pe o frunză de castravete
(velină),

Cu o pană de ciocănitoare,
O scrisoare foarte mare.

Dar, pentru că sunt extraordinar
De ocupată
Şi nu-mi mai văd capul de treabă,
Vă scriu în grabă,
Pe o frunză de mărar
(presată),

Cu un picioruş de furnică,
O cărticică foarte mică.

Oare cum or fi florile?

Oare cum or fi florile
Când nu se uită nimeni la ele
Și se dezbracă pe furiș
Până la piele?

Cum or fi arătând romanițele
Când își dau jos rochițele
Lor albe cu centură aurie,
Pe care toată lumea le știe?

Cum or fi oare stânjeneii
Când își leapădă cămășutele și ciorăpeii
Albaștri ca zarea fără nici un pic de gri,
Pe care îi poartă și noapte, și zi?

Și cum pot să fie crăițele
Când își dezleagă fustițele
Încrețite, cu horbote și cu dantele,
Ca să se minuneze lumea de ele?

Și cârciumăresele cum or fi
Fără catrințele lor roșii și portocalii,
Fără iile lor strânse-n brâuri
Cu arnici, cu alesături și râuri?

Și mai ales trandafirii cum arată, oare,
Fără costumele lor atât de elegante,
Încât par că sunt croite pentru o serbare
La care prinții se maschează-n plante?

Tare-aș mai vrea să se întâmple odată,
Într-o singură clipă, fără sfială,
Să pot zări, pe furiș, cum arată
Florile în pielea goală.

Cine poate ști

Cine poate ști
De unde vine vara
Și încotro se duce
Cântând
Caravana ei verde și aurie?
Unii zic c-ar veni
Din pământ.
Că-și trage povara,
Fierbinte și dulce,
Din bostănărie,
Că se naște în pepenii verzi,
În miezul lor
Strălucitor
Ca un palat
Luminat
De rubine,
Cu pereți
De porfir și nestemate
Și cu pardoseala purpurie.

Tot ce se poate,
Dar mie
Mi-a spus o fetiță cuminte
Că-și aduce aminte
Cum vara vine din copilărie,
Și cum,
În miros de lapte, de fân și de fum,
Alunecă de-aici,
Trasă de fluturi, de buburuze și de
furnici,
Înspre bunici.

Într-o zi pe când lucram

Într-o zi pe când lucram
În grădină, pe sub geam,

Îngrijind un trandafir,
Văd că intră-un musafir;

Era mic c-abia-l vedeai,
Dar cu mustăți ditamai;

Încăpea printre uluci,
Dar avea blănița-n dungi;

Și-ntr-un capăt, dintr-o dungă
Îi creștea o coadă lungă;

Era numai cât o floare,
Dar avea patru picioare;

Ochii-albaștri îi clipeau
Și știa să zică „miau“.

Ba să vezi și să te bucuri —
Sărea-n aer după fluturi

Și știa chiar să se joace
Cu câteva ghemotoace.

Oare ce-ați fi făcut voi
Cu-acest musafir de soi?

Eu oaspele important
L-am tratat cu lapte cald;

Ca să-l conving să rămână,
I-am dat și-un pic de smântână;

Și, pentru că era mic,
L-am botezat Arpagic.

Face oricine ce vrea

În grădina mea, șirete,
Piersicile-s violete,

Iar prunele, și mai și,
S-au făcut portocalii;

Cătărăți cu mult dichis,
Strugurii cresc în cais;

Castraveții, cum să spun,
Au pornit să urce-n prun;

Pe-o tulpină de mărar,
Se roșește-un gogoșar;

Sub o frunză de măcriș,
Crește-o floare pe furiș;

Sub o tufă de urzici,
Ziua doarme-un licurici;

Sub un fir de caprifoi,
Stă și toarce un pisiș;

La umbră de pătrunjel,
Doarme dus și un cățel;

Profitând că nu-s un zbir,
A crescut și-un fir de pir;

Și, văzând că-i slobodă,
Crește-n voie-o lobodă;

Ba, ceea ce-i prea de tot,
Se întinde și-un troscot;

Iar un dovlecel grăbit
Sare gardul ilicit.

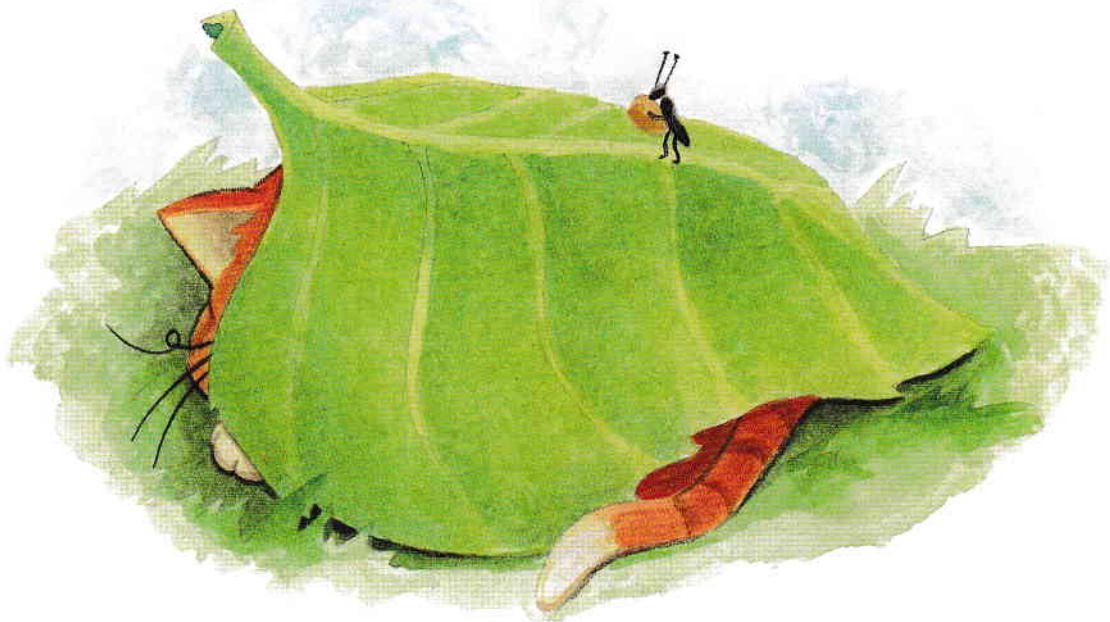
Ce să fac? Tot ce se poate
Că-i prea multă libertate.

Mi-a spus mie o furnică:
Multă libertate strică.

Iar o viespe rea de gură
Mi-a spus că-i harababură.

Dar nu vreau să schimb nimic,
De aceea și eu zic:

Uite că-n grădina mea
Face oricine ce vrea.

O furnică poetă

În timp ce scriu
Pe tocul meu
Se urcă o furnică.
Știe și știu
Că n-are de ce
Să-i fie frică.

Nici s-o alung,
Nici s-o omor,
Nu-mi stă în fire,
I se poate-ntâmpla
O singură nenorocire:
Fără s-o observ, din greșeală,
S-o moi cu penița-n cerneală
Și să devină singura furnică albastră
De pe planeta noastră.
Ba, dacă bea din cerneală un pic,
Nu se mai poate face nimic:
Devine singura furnică poetă
De pe planetă.
Și atunci, trebuie să facă cerere
Și reclamație
Să fie primită (de greiere!)
În uniunea de creație.

Fapt divers

Ieri-dimineață pe la ora șapte,
Când era încă aproape noapte

Și toți copiii dormeau încă tun,
A fost săvârșită o crimă în prun.

Un vierme necunoscut s-a introdus
În pruna cea mai de sus.

I-a supt sângele dulce și-n grabă
A azvârlit-o fără viață în iarbă.

Apoi, ca și cum nimic nu s-ar fi-ntâmpat,
A plecat.

La ora opt și zece minute apoi,
Furnicile au descoperit trupul prunii-n trifoi,

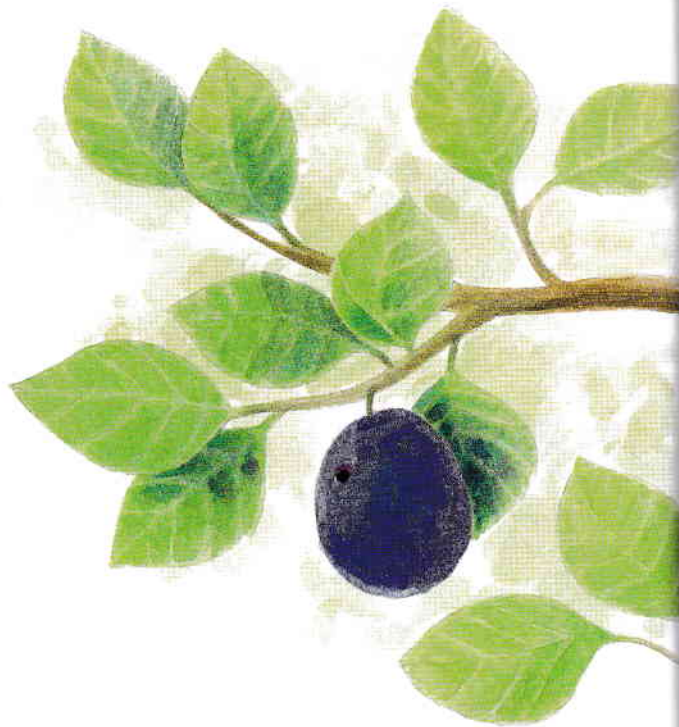
Și l-au așezat, pioase, pe-o pernă
Umplută cu foi de lucernă,

Și l-au prohodit bătrânește pe rând,
Și l-au coborât în pământ.

La ora nouă și cinci au venit pășările, detectivii cei mici,
Și le-au anchetat, și le-au acuzat pe furnici.

La ora zece fix au apărut procurorii cei mari,
Îmbrăcați în uniforme de grădinari.

Au pus întrebări prunelor înspăimântate
Și-au cercetat totul cu severitate,

Și-au dat în urmărire cu semnalmente ferme
Un vierme.

La ora treisprezece și două minute exact,
Încă nu-l prinseseră pe vinovat.

Ei nu știau că viermele nu fusese vierme, ci omidă
Pe care nu aveau cum s-o prindă,

Pentru că se transformase, fără nici un martor ocular,
Într-un fluture extraordinar

Care se învârtea ironic și grațios,
Ca să vadă ce se mai petrece jos,

Iar ei, obosiți de anchetă și urmărire,
Se opreau din când în când să-l admire.